

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București
Tel : + 021 319.97.54
Fax : + 021 336.85.48
e-mail :Contestații.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 392 / 2012
privind soluționarea contestației formulată de
S.C. .X. S.R.L.- .X.
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul
Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. **906813/22.05.2012**

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. prin adresa nr. .X./17.05.2012, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr. X/22.05.2012, asupra contestației formulată de **S.C. .X. S.R.L.** cu sediul social în localitatea X .X, DNX, km X, județul .X., X/1999, CUI RO X și reprezentată de **“.X. și .X.” S.C.A.** din municipiul .X., strada X, nr.1, corp X, parter, județul .X., conform împuternicirii avocațiale seria X N⁰ X, nr. X/10.05.2012, aflată în original la dosarul cauzei.

Contestația este formulată împotriva **Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012**, emisă de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. prin care s-a stabilit în sarcina societății suma de **.X. lei** reprezentând dobânzi compensatorii.

În raport de data emiterii **Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X.**, respectiv **23.04.2012**, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207, alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Direcția

județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. în data de **15.05.2012** sub nr. .X., conform ștampilei serviciului de registratură aplicată pe contestația aflată în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt îndeplinite dispozițiile art. 205, art. 206, art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1), lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, societatea regăsindu-se în anexa nr. 1 la pozitia nr. .X. din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală Nr. .X./2011 pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să se pronunțe asupra contestației formulată de către **S.C. .X. S.R.L.**

I. Prin contestație, societatea solicită anularea Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 și a Procesului verbal de control nr. .X./23.04.2012 emise de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X., prin care s-au stabilit în sarcina societății suma de **.X. lei** reprezentând dobânzi compensatorii.

Contestatara arată că, organul vamal a emis Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012, în conformitate cu prevederile OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, urmare a dispozițiilor conținute în Decizia nr. X din data de 30.03.2012 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală dată în soluționare contestației depusă de societate și înregistrată de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr. X din data de 06.12.2011.

Societatea arată că din conținutul Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 se reține că **datoria vamală s-a născut la data de 20 iulie 2007** (data expirării termenului acordat de către autoritatea vamală pentru încheierea unui regim vamal suspensiv), societatea fiind obligată să plătească **suma de .X. lei, reprezentând dobânzi compensatorii.**

Astfel, petenta arată că Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 este încheiată cu încălcarea prevederilor art. 221, alin. (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar, care prevăd că:

“3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală.

Cu toate acestea, dacă incapacitatea autorităților vamale de a stabili valoarea exactă legal datorată este rezultatul unui act care poate declanșa urmărirea penală, în măsura în care dispozițiile în vigoare o permit, această comunicare poate fi făcută după expirarea acestei perioade de trei ani”, în condițiile în care **prioritatea aplicării reglementărilor comunitare**, față de cele interne (care prevăd un termen de prescripție de 5 ani- Codul de procedură fiscală) **este imperativă.**

Totodată, societatea contestatară invocă în apărare practica judiciară, respectiv Decizia nr. 4687/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aflată în copie la dosarul cauzei, în ale cărei considerente se precizează că *“datoria vamală născută înainte de 1 ianuarie 2007, data aderării României la Uniunea Europeană, este supusă, în ceea ce privește recuperarea termenului de prescripție de 5 ani reglementat de dispozițiile art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, iar nu celui de 3 ani reglementat de art. 221 alin. (3) din Regulamentul CEE nr. 2913/1992 “.*

În consecință, societatea consideră că Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 și Procesul verbal de control nr. .X./23.04.2012 sunt netemeinice și nelegale întrucât a operat prescripția prevăzută de Codul vamal comunitar și solicită anularea acestora.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 s-au stabilit în sarcina societății pentru perioada 01.01.2007-20.10.2011 suma de .X. lei reprezentând dobânzi compensatorii.

Organele de control vamal au constatat că prin Declarațiile vamale având ca titular de operațiune **S.C. .X. S.R.L.** înregistrate sub nr. I .X./16.09.2002 și nr. I .X./03.12.2002 au fost introduse în România componente de uscător lemn și capsatoare pneumatice pentru lemn, în regim de admitere temporară cu exonerare totală de la plata drepturilor vamale (regim 5300/073) conform art. 27, alin. (1) din OG nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de

leasing, republicată cu modificările și completările ulterioare, în baza contractului de leasing nr. X/15.07.2002 încheiat între S.C. .X. S.R.L. și X AG – Elveția.

În urma solicitării titularului de operațiune și a documentelor prezentate, așa cum arată Organul de control vamal, a fost eliberată autorizația de admitere temporară nr. X/15.08.2002 în baza căreia au fost deschise operațiunile suspensive mai sus menționate și în care a fost aprobat termenul în care mărfurilor importate trebuia să li se dea o destinație vamală data de 20.03.2007.

Organul de control vamal din cadrul Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. arată că prin adresa nr. .X./11.10.2011, comunicată prin fax în data de 11.10.2011, s-a solicitat titularului de operațiuni că în termen de 3 zile de la primirea adresei, să comunice modalitatea de încheiere a operațiunilor deschise în baza contractului de leasing, în caz contrar se va proceda la încheierea din oficiu a operațiunilor respective.

Organul de control vamal a constatat că până la data întocmirii Procesului verbal de control nr. .X./23.04.2012, societatea nu a făcut dovada punerii în liberă circulație a mărfurilor respective.

Având în vedere faptul că operațiunile suspensive nu au fost încheiate în termenul acordat de autoritatea vamală, drepturile vamale și TVA-ul datorat nu mai pot fi calculate la valoarea reziduală a bunului, acestea fiind calculate la valoarea de intrare a acestuia.

III. Luând în considerare susținerile contestatarii și documentele invocate de aceasta, constatările organelor de control vamal și actele normative invocate de contestatară și de organele de control vamal, se rețin următoarele:

Referitor la excepția ridicată de contestatară privind prescripția obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de regularizare a situației nr..X./23.04.2002 emisă de D.J.A.O.V. .X., s-au constatat următoarele:

cauza supusă soluționării este dacă societatea contestatară datorează obligațiile fiscale stabilite în sarcina sa în condițiile în care acestea au fost comunicate după un termen de 3 ani de la data expirării termenului acordat de autoritatea vamală pentru încheierea regimului vamal suspensiv fără ca organele de inspecție să precizeze existența sau inexistența cazurilor de suspendare sau întrerupere a cursului prescripției.

În fapt, prin declarațiile vamale având ca titular de operațiune **S.C. .X. S.R.L.**, înregistrate sub nr. I .X./16.09.2002 și nr. I .X./03.12.2002 au fost introduse în România componente de uscător lemn și capsatoare pneumatice pentru lemn, în regim de admitere temporară cu exonerare totală de la plata drepturilor vamale, în baza contractului de leasing nr. .X./15.07.2002 încheiat între S.C. .X. S.R.L. și X AG – Elveția.

Urmare solicitărilor titularului de operațiune și a documentelor prezentate a fost eliberată autorizația de admitere temporară nr. X/15.08.2002 în baza căroră au fost deschise operațiunile suspensive mai sus menționate și prin care a fost aprobat termenul în care mărfurilor trebuia să li se dea o destinație vamală, **data de 20.03.2007**.

Astfel, datoria vamală a luat naștere, conform art. 204 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar, la data expirării termenului acordat de autoritatea vamală pentru încheierea regimului vamal suspensiv, respectiv data de 20.03.2007.

Organul de control vamal susține că regimul vamal al declarațiilor vamale nr. I .X./16.09.2002 și nr. I .X./03.12.2002 s-a încheiat odată cu întocmirea DRS nr. X/20.10.2011 și PVC nr. X/20.10.2011, acestea fiind comunicate titularului prin poștă cu confirmare de primire, fiind primite de debitor în data de 28.10.2011.

În drept, sunt aplicabile dispozițiile art. 221 alin. (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, care prevede :

" 3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu art. 243, pe durata acțiunii",

coroborat cu prevederile art.204 din același act normativ : "O datorie vamală la import ia naștere prin:

(a) Neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau

(b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor".

Totodată, în speță sunt aplicabile și prevederile art. 7, Teza II din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, act normativ care constituia dreptul comun în materia prescripției în perioada supusă controlului, care

prevede : *"Dacă dreptul este sub condiție suspensivă sau cu termen suspensiv, prescripția începe să curgă de la data când s-a împlinit condiția sau a expirat termenul"*.

Se reține că în urma solicitării titularului de operațiune și a documentelor prezentate a fost eliberată autorizația de admitere temporară nr. X/15.08.2002 în baza căreia au fost deschise operațiunile suspensive și în care a fost aprobat termenul în care mărfurilor importate trebuia să li se dea o destinație vamală, respectiv data de 20.03.2007.

Se reține că societatea contestatară ridică excepția prescripției invocând în susținerea alegației sale considerentele Deciziei nr. X/2009 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care se precizează că pentru datoria vamală născută înainte de 1 ianuarie 2007, data aderării României la Uniunea Europeană, se aplică termenul de prescripție de 5 ani reglementat de art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, astfel încât, urmând raționamentul *per a contrario*, se ajunge la concluzia potrivit căreia pentru datoria vamală născută după data de 1 ianuarie 2007, este termenul de prescripție de 3 ani reglementat de art. 221 alin. (3) din Regulamentul CEE nr. 2913/1992.

Având în vedere dispozițiile art. 221 alin. (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, anterior invocat, potrivit căreia comunicarea către debitor a cuantumului obligațiilor datorate *"nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală"*, se reține că, în speță, prescripția dreptului de a efectua controlul vamal ulterior începe să curgă de la data împlinirii termenului acordat pentru încheierea regimul vamal suspensiv, data de la care se naște dreptul material la acțiune al autorității vamale.

Se reține că organele vamale precizează la pct. 2.1.1. *"Motivele de fapt"* din cadrul Deciziei pentru regularizarea situației nr. .X./23.04.2012, la pagina 2, faptul că *" Datoria vamală a luat naștere (conform art.204 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 la data expirării termenului acordat de autoritatea vamală pentru închiderea regimului vamal suspensiv, respectiv la data de 20.03.2007"*, afirmație reiterată la pagina 2 a adresei nr. .X./17.05.2011 emisă de D.J.A.O.V. .X. prin care se înaintează contestația, formulată de S.C. .X., Direcției generale de soluționare a contestațiilor, **susținere care se află în contradicție flagrantă** cu cele menționate la pagina 9 a adresei anterior invocate, și anume : *"Facem precizarea că regimul vamal al declarațiilor vamale*

nr. .X./16.09.2002 și nr. .X./03.12.2002 s-a încheiat odată cu întocmirea DRS nr. X/20.10.2011 și PVC nr. X/20.10.2011 acestea fiind comunicate titularului prin poștă cu confirmare de primire, fiind primite de debitor în data de 28.10.2011."

Totodată, se reține că, din documentele existente la dosarul cauzei, nu rezultă dacă organele de control vamal au analizat existența sau inexistența unor cauze care ar fi determinat suspendarea sau întreruperea prescripției, cauze prevăzute la art. 13 și art. 16 din Decretul nr. 167/1958 care constituia dreptul comun în materia prescripției, aplicabil în perioada supusă controlului vamal. Astfel, art. 13 din actul normativ anterior menționat prevede :

" Cursul prescripției se suspendă:

a) cît timp cel împotriva căruia ea curge este împiedicat de un caz de forță majoră să facă acte de întrerupere;

b) pe timpul cît creditorul sau debitorul face parte din Forțele Armate ale Republicii Populare Române, iar acestea sînt puse pe picior de război;

c) pînă la rezolvarea reclamației administrative făcută de cel îndreptățit, cu privire la despăgubiri sau restituiri, în temeiul unui contract de transport sau de prestare a serviciilor de poștă și telecomunicații, însă cel mai tîrziu pînă la expirarea unui termen de 3 luni socotit de la înregistrarea reclamației ", iar art. 16, din același act normativ, prevede:

"Prescripția se întrerupe:

a) prin recunoașterea dreptului a căruia acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția.

În raporturile dintre organizațiile socialiste, recunoașterea nu întrerupe curgerea prescripției;

b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitrare, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent;

c) printr-un act începător de executare.

Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea."

Se reține că prescripția extinctivă reprezintă un mijloc de stingere a dreptului la acțiune în sens material, prin neexercitarea dreptului de către titularul său în termenul prevăzut de lege și constituie o sancțiune juridică pentru pasivitatea titularului aceluia drept.

Prin urmare, având în vedere cele precizate precum și faptul că din instrumentarea speței de către organele vamale nu rezultă în mod clar data de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului organelor vamale de a stabili drepturi vamale, respectiv dacă au intervenit cauze de

suspendare sau întrerupere a prescripției, organul de soluționare nu se poate pronunța dacă la data controlului era împlinit termenul de prescripție pentru Obligațiile suplimentare Stabilite în sarcina contestatarei, motiv pentru care urmează să se desființeze Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012, emisă de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. prin care s-a stabilit în sarcina societății suma de .X. lei reprezentând dobânzi compensatorii.

În consecință, având în vedere cele menționate anterior se va face aplicarea prevederilor art.216, alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora :

"Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare" precum și a prevederilor alin. 3¹, potrivit cărora : *"Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare"*, coroborat cu pct. 11.6 din OPANAF nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și se va desființa Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012 emisă de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. în baza Procesului verbal de control nr. .X./23.04.2012 pentru suma de .X. lei reprezentând dobânzi compensatorii, cu consecința reverificării operațiunilor vamale pentru a se verifica existența sau inexistența elementelor care ar determina suspendarea sau întreruperea prescripției.

Pentru considerentele reținute și în baza prevederilor legale invocate în cuprinsul prezentei decizii precum și a art. 216, alin. (3) și alin. (3¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

Desființarea **Deciziei pentru regularizarea situatiei privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .X./23.04.2012** emisă de Direcția județeană pentru accize și operațiuni vamale .X. în baza Procesului verbal de control nr. .X./23.04.2012 **pentru suma de .X. lei** reprezentând dobânzi compensatorii, urmând ca organele de control vamal să procedeze la reanalizarea cauzei pentru aceleași declarații vamale, în conformitate cu dispozițiile normative incidente în materie și cu cele precizate în conținutul prezentei decizii.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul .X. sau Tribunalul X în termen de 6 luni de la comunicare.

**DIRECTOR GENERAL,
X**